

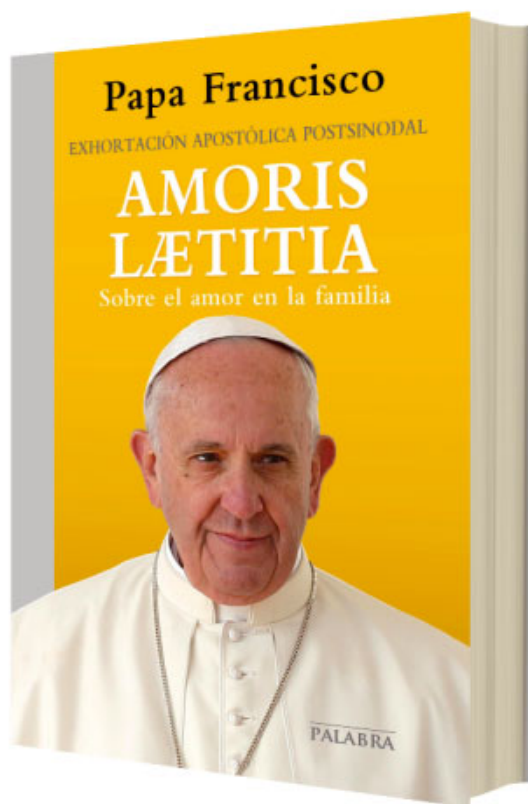

PROP DE VOSALTRES

Amoris laetitia (II): Un cant a l'amor

En l'exhortació *L'alegria de l'amor* el papa Francesc no ens invita únicament a revisar la nostra pastoral matrimonial, centrada moltes vegades en qüestions morals i jurídiques, sinó que també ens proposa un camí concret perquè anunciem l'«Evangeli de la família» com un ideal que ompli d'alegria «el cor i la vida sencera» (núm. 200) i que pot entusiasmar tants joves en els quals «resta viu el desig de família» (núm. 1). Per això no podem oblidar que la clau per entendre el missatge d'aquest document pontifici es troba en els capítols quart i cinquè, considerats pel mateix Papa com els «dos capítols centrals» (núm. 6) de l'exhortació. En ells ens ofereix unes precioses reflexions sobre l'amor, «perquè no podem encoratjar un camí de fidelitat i de lliurament recíproc si no estimulem el creixement, la consolidació i l'aprofundiment de l'amor conjugal i familiar» (núm. 89). Podem afirmar, sense cap dubte, que aquesta exhortació és, tota ella, un cant a la família perquè és un cant a l'amor.

És impossible exposar amb detall tota la riquesa de les reflexions que el Papa ens ofereix en aquests dos capítols. Les meues paraules únicament poden ser una invitació a la seua lectura i meditació. Per això vull recomanar-vos que us centreu, en primer lloc, en la bella meditació sobre cadascuna de les expressions amb què és caracteritzat l'amor en l'*Himne de la caritat* del capítol 13 de la pri-

mera carta als Corintis, «per intentar-ne una aplicació a l'existència concreta de cada família» (núm. 90) i per recordar als joves que l'amor, que si és verdader inclou «unió afectiva, espiritual i oblativa... que recull en si la tendresa de l'amistat i la passió eròtica» (núm. 120), no es veu perjudicat quan «as-

sumeix el solc de la institució matrimonial», sinó que és en ella on troba «la manera d'encarrilar la seua estabilitat i el seu creixement real i concret» (núm. 131).

A tots els esposos, i d'una manera especial als joves, us vull invitar també a meditar els bells i clars consells que el Papa us regala en la segona part del capítol quart i que us poden ajudar a cuidar i a créixer en l'amor. En ells no trobem «fantasies sobre un amor idíl·lic i perfecte» (núm. 135), sinó un sa realisme que no oblidia que «tot es realitza en un camí de permanent creixement» (núm. 134). Tampoc parla el Papa d'un amor purament espiritual, sinó de l'amor d'algú que és cos i esperit i que, per això, ha de posar la sexualitat «al servei de l'amistat conjugal» (núm. 156) i viure-la positivament.

Un amor autèntic «sempre dóna vida» (núm. 165), és fecund. «La família (afirma el Papa) és l'àmbit de l'acolliment de la vida que arriba com a regal de Déu» (núm. 166). Un amor tancat a la fecunditat té quelcom d'inautèntic. Que en aquesta cultura, en la que els fills són vistos moltes vegades com una càrrega més que com un do de Déu, els cristians donem testimoni d'un amor sincer i generós.

Amb el meu afecte i benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Pregar en la comunió dels sants

Un grup de matrimonis, superada fa poc la cinquantena, es reuneix un diumenge al mes des d'en fa més de vint-i-cinc. Comparteixen reflexió entorn un tema anual, pregària per les persones i per les situacions, vivències de la vida de cada dia, inquietuds personals. De rerefons, sempre l'Evangeli. Un cap de setmana de cada curs es reuneixen en recés per conuiu, reflexionar, pregar i compartir junts. Enguany, sobre la pregària de Jesús. S'han aplegat en un santuari, en una població on un d'ells té enterrat el pare. Abans de començar el recés, manifestà la intenció de visitar el cementiri per resar davant la tomba del pare. S'hi afegí tot el grup i, prop del nínxol, el consiliari va fer una breu introducció a la pregària, co-

mentant les paraules de Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més» (Jn 11,25-26). Després d'un moment de silenci, resaren el pàrenostre. Fou una pregària senzilla, sentida, fraternal i afectuosa. Tots havien conegut el pare difunt, home de conviccions cristianes arrelades, referent en molts aspectes. Alguns comentaren que havien pensat, també, en els seus pares i mares ja traspassats.

Aquesta pregària no era un acte rar. L'Església sempre ha honorat la memòria dels difunts i ha ofert sufragis per ells, donant vida, així, a la comunió dels vius i dels difunts, dels sants del cel i de la terra, a la comunió dels sants. Oferir les pregà-

ries pels qui han sortit d'aquest món els ajuda perquè, alliberats de tot pecat, entrin en la llum i la pau de Crist. «Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu com fan els altres, els qui no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús Déu s'endurà amb ell els qui han mort» (1Te 4,13-14).

És bo mantenir el record dels difunts, pregar per ells, perquè Déu els aculli prop d'Ell i perquè, des d'aquesta proximitat, intercedeixin per les persones i les causes que van estimar en la seva vida mortal. Pregar pels pares traspassats és una obra de misericòrdia corporal que honora els fills.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Amoris laetitia (II): Un canto al amor

En la exhortación *La alegría del amor* el papa Francisco no nos invita únicamente a revisar nuestra pastoral matrimonial, centrada muchas veces en cuestiones morales y jurídicas, sino que también nos propone un camino concreto para que anunciemos el «Evangelio de la familia» como un ideal que llena de «alegría el corazón y la vida entera» (n.º 200) y que puede entusiasmar a tantos jóvenes en quienes «permanece vivo el deseo de familia» (n.º 1). Por ello, no podemos olvidar que la clave para entender el mensaje de este documento pontificio se encuentra en los capítulos cuarto y quinto, considerados por el mismo Papa como los «dos capítulos centrales» (n.º 6) de la exhortación. En ellos nos ofrece unas preciosas reflexiones sobre el amor, «porque no podemos alentar un camino de fidelidad y de entrega recíproca si no estimulamos el crecimiento, la consolidación y la profundización del amor conyugal y familiar» (n.º 89). Podemos afirmar, sin lugar a dudas, que esta exhortación es, toda ella, un canto a la familia porque es un canto al amor.

Es imposible exponer con detalle toda la riqueza de las reflexiones que el Papa nos ofrece en estos dos capítulos. Mis palabras únicamente pueden ser una invitación a su lectura y meditación. Por ello quiero recomendaros que os centréis, en primer lugar, en la bella meditación sobre cada una de las expresiones con las que es caracterizado el amor en el *Himno de la caridad* del capítulo 13 de la primera carta a los Corintios, «para intentar una aplicación a la existencia concreta de cada familia» (n.º 90) y para recordar a los jóvenes que el amor, que si es verdadero incluye «unión afectiva, espiritual y oblativa... que recoge en sí la ternura de la amistad y la pasión erótica» (n.º 120), no se ve perjudicado cuando «asume el cauce de la institución matrimonial», sino que es en ella donde encuentra «el modo de encauzar su estabilidad y su crecimiento real y concreto» (n.º 131).

A todos los esposos, y de una manera especial a los jóvenes, os quiero invitar también a meditar los bellos y claros consejos que el Papa os regala en la segunda parte del capítulo cuarto y que os pueden ayudar a cuidar y a crecer en el amor. En ellos nos encontramos «fantasías sobre un amor idílico y perfecto» (n.º 135), sino un sano realismo que no olvida que «todo se realiza en un camino de permanente crecimiento» (n.º 134). Tampoco habla el Papa de un amor puramente espiritual, sino del amor de alguien que es cuerpo y espíritu y que, por ello, debe poner la sexualidad «al servicio de la amistad conyugal» (n.º 156) y vivirla positivamente.

Un amor auténtico «siempre da vida» (n.º 165), es fecundo. «La familia (afirma el Papa) es el ámbito de la acogida de la vida que llega como regalo de Dios» (n.º 166). Un amor cerrado a la fecundidad tiene algo de inauténtico. Que en esta cultura, en la que los hijos son vistos muchas veces como una carga más que como un don de Dios, los cristianos demos testimonio de un amor sincero y generoso.

Con mi afecto y bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

El poble del Pinell de Brai a Santa Magdalena

El segon dissabte després de Pasqua, el Poble del Pinell de Brai anem de romeria a l'ermita de Santa Magdalena. Tot comença el divendres a les 12 quan la campana, voltejada a mà, anuncia que el dia següent és el dia de la romeria, i així el dissabte a les 8 del matí se surt cantant fins a l'ermita; a les 12 h la Missa que continua, a la plaça, amb el ball de la jota i sardanes; el dinar en família o colles ajuda a fer germanor.

A la tarda, a les 20.30 h, la Missa a la parròquia per a la gent que no ha pogut anar, i a les 22 h ve el més emocionant: la Processó. Amb silenci tot el poble acull a santa Magdalena, només se sent la campana que emmudeix a l'entrar les imatges

a l'església i amb el «Visca santa Magdalena» acaba un dia ple de festa cristiana.

Mn. Jordi Centelles
Rector del Pinell de Brai

Marías de los Sagrarios UNER

El pasado 9 de abril, tuvo lugar en la Catedral el encuentro anual que todos los años venimos celebrando.

Una vez más, recibimos el testimonio entregado y callado de miembros del grupo que siempre enriquecen y animan.

Este año la Eucaristía la presidió nuestro obispo don Enrique. En su homilía nos ha recordado que en nuestras vidas de fe, tenemos que tener la firme esperanza en el Señor, ser Apóstoles de la Alegría sincera de nuestra fe, así sabemos que es la vida de nuestro santo.

El Amor pide Amor, siempre atentas a escuchar su voz en el silencio del sagrario y darle respuesta a ese Amor y decirle «Aunque todos te abandonen, yo no».

Damos gracias a nuestro fundador el beato Manuel González por el carisma que nos ha transmitido y que pronto le podremos venerar como santo.

M.ª Cinta Colomé
UNER Tortosa

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El Jubileu a la Bíblia. Justícia i compartir

A vui reflexionem sobre l'antiga institució del «jubileu»: és una cosa antiga, atestada en la Sagrada Escripura. La trobem sobretot en el Llibre del Levític, que la presenta com un moment culminant de la vida religiosa i social del poble d'Israel. Cada cinquanta anys, «el dia de l'expiació» (Lv 25,9), quan la misericòrdia del Senyor s'invocava sobre tot el poble, el so del corn anunciava el gran esdeveniment de l'alliberament.

Era una mena d'«amnistia general», que permetia a tots tornar a la situació original, amb la cancel·lació de tots els deutes, la restitució de la terra i la possibilitat

de gaudir novament la llibertat pròpia dels membres del poble de Déu.

La idea central és que la terra pertany originàriament a Déu i ha estat confiada als homes (cf. Gn 1,28-29), i per això ningú no se'n pot considerar l'amo exclusiu, creant situacions de desigualtat. Això, avui, ho podem pensar i repensar; que cadascú pensi en el seu cor si té massa coses. Per què no deixar-ne als que no tenen res? El deu per cent, el cinquanta per cent... Jo dic: que l'Esperit Sant us inspiri a cada un de vosaltres.

És un jubileu per a convertir-se, perquè el nostre cor es faci més

gran, més generós, més fill de Déu, amb més amor. Us dic una cosa: si aquest desig, si el jubileu no arriba a les butxaques, no és un veritable jubileu. Ho heu entès? I això és a la Bíblia! No s'ho inventa aquest Papa: és a la Bíblia.

La finalitat és una societat basada en la igualtat i en la solidaritat, on la llibertat, la terra i els diners es converteixen en un bé per a tots i no sols per a alguns. Podem dir que el jubileu bíblic era un «jubileu de misericòrdia» viscut en la recerca del bé per al germà pobre.

(Dimecres, 10 de febrer de 2016)

Mans Unides de Santa Bàrbara i *La Passió d'Esparreguera*

Diumenge 10 d'abril, el grup de Mans Unides de Santa Bàrbara va organitzar una sortida per tal d'anar a veure *La Passió d'Esparreguera*.

El projecte de col·laboració entre Mans Unides i la Passió d'Esparreguera neix amb la vocació de lluitar de manera conjunta contra la pobresa, fent que, amb el lema de la Passió Solidària, una part dels beneficis de les entrades venudes vagin destinats a projectes de Mans Unides per tal de lluitar en contra de la pobresa a l'Àfrica, l'Àsia i l'Amèrica Llatina. Així el diumenge, ben d'hora al matí, un autocar ple de persones de les Terres de l'Ebre: Santa Bàrbara, Godall, Amposta, Freginals, Tortosa i Benicarló,

ens hem dirigit per carretera cap a Esparreguera.

En poc més de dues hores ja érem al lloc, uns moments per esmorzar i cap al teatre. Allà les primeres escenes ens feien intuir que l'obra seria fabulosa i gaudiríem d'un espectacle únic. Al migdia parada per dinar i ràpidament cap al teatre, ens quedava la segona part. Al final, corregudes per veure el teatre per dins, comprar les còpies de les fotos i ràpidament cap al bus. De tornada, la delegada de Mans Unides a Santa Bàrbara, Felícia, ens donava les gràcies per l'assistència i ens feia recordar una obra que no podrem oblidar.

Delegació de Mans Unides

A la part superior el grup de Mans Unides amb alguns actors i a la part inferior una escena de *La Passió d'Esparreguera*

Jubileu dels alumnes de Secundària dels col·legis concertats

El dijous 14 d'abril, uns sis-cents alumnes de Secundària dels col·legis concertats de Tortosa: «Diocesa Sagrada Família», «Teresià» i «Ntra. Sra. de la Consolació», acompanyats dels seus professors, s'aplegaren a les 10.30 h a l'absis de la Catedral, per celebrar el Jubileu de l'Any de la Misericòrdia.

Tots ens vam adreçar a l'interior de la Catedral, entrant per la Porta Santa. Els cants estaven acompanyats de l'orgue i dels instruments: violins, violes, violoncels, flautes, clarinets, guitarres i saxòfon, a càrrec d'un grup d'alumnes de Secundària i Primària del col·legi Sda. Família, sota la direcció del professor de música, Raül Martí-

nez. Una vegada tots dins, que omplien la nau central de la Catedral de gom a gom, el Sr. Bisbe recordà el nostre baptisme i, entre altres coses digué: «El Papa ha convocat els cristians per a celebrar aquest Any de la Misericòrdia. Ens unim a aquesta celebració per a recordar un fet molt

important per a la nostra vida cristiana. No podem oblidar que el nostre Déu en qui creiem, és el nostre Pare i ens porta dins el cor. És un Déu que ens vol acollir, abraçar i perdonar.»

Les pregàries i les ofrenes van fer les els alumnes. Al moment de la Comunió vam cantar, acompanyats dels

instruments musicals: «No fixeu els ulls en ningú més que en Ell». Al final de la Missa, el Sr. Bisbe ens donà la benedicció i el diaca digué: «Sigueu misericordiosos com el nostre Pare del cel». Amb el cant de l'himne de la Mare de Déu de la Cinta, acabà la celebració. De nou ens vam reunir a l'absis de la Catedral per escoltar alguns testimonis de joves, alguns de la comunitat del Cenacle i per participar en algunes activitats lúdiques.

Donem gràcies al Senyor per aquesta celebració de l'Any Jubilar de la Misericòrdia i que produeixi fruits espirituals en els nostres adolescents que hi han participat.

Maria Joana Querol

AGENDA

- **Dilluns, 30 de maig.** Parròquia de Flix, a les 20 h, presentació del llibre *L'Església parroquial de l'Assumpció de Maria de Flix* de Mn. Josep Alanyà.
- **Dimecres, 1 de juny.** Catedral, a les 18.30 h, 1r dia del Tridu del Sagrat Cor de Jesús.
- **Divendres, 3 de juny.** Catedral, a les 18 h, Divendres de Misericòrdia i 3r dia del Tridu del Sagrat Cor de Jesús.
- **Dissabte, 4 de juny.** Raval de Cristo, a les 19.30 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.
- **Diumenge, 5 de juny.** Tortosa, Parròquia Sant Jaume, a les 12 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [2Pe 1,1-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, verge, patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sabaste, bisbes, i Macrina); beat Pere Tarrés (Manresa 1905 - Barcelona 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, verge.

31. □ Dimarts [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / Sl Is 12,2-6 / Lc 1,39-56]. La Visitació de la Mare de Déu; santa Peronella (Petronila), verge; sant Pasqual, diaca.

JUNY

1. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. ■ Dijous [1Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b.34]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.

3. □ Divendres [Ez 34,11-16 / Sl 22 / Rm 5,5-11 / Lc 15,3-7]. El Sagrat Cor de Jesús; sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Bur-

gos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. □ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Lc 2,41-51]. El Cor Immaculat de la Verge Maria; sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1R 17,17-24 / Sl 29 / Ga 1,11-19 / Lc 7,11-17]. St. Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; St. Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; Sta. Zenaida, vg.

El Cos i la Sang de Crist

COMENTARI

Eucaristia i caritat, regals d'amor

Havent vençut els reis de la vall de Sidim on hi havia pous de betum pertot arreu, (v. 10s), Abram ja se'n tornava quan Melquisedec, rei de Salem, sacerdot del Déu Altíssim, va portar pa i vi, i el va beneir. He 7 interpreta el nom de Melquisedec com rei de justícia i de pau.

A l'evangeli, davant la gentada d'uns cinc mil homes (sense comptar-hi dones i mainada) que començant a fer-se tard no tenen res per menjar, els Dotze fan una proposta indigna d'Apòstols i deixebles de Jesús: *Acomiadeu la gent!*

La contraproposta de Jesús als Dotze (*Doneu-los menjar vosaltres mateixos*) té greu dificultat, quan *només tenim cinc pans i dos peixos*.

Del nivell literal d'exageració es passa al nivell simbòlic amb terminologia eucarística. *Prengué els cinc pans, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent*. Resultat: *tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de sobres*.

Quan l'any 55 Pau escriu 1Cor ja és un fet arrelat que els cristians el diumenge es reuneixen per celebrar el memorial del Senyor (16,2).

La «tradicció», que ve del Senyor, diu que «la nit que havia de ser entregat» Jesús instituí l'Eucaristia manant de *celebrar el seu memorial*.

Per què esperà a la nit que havia de ser entregat? Per mostrar que l'Eucaristia neix al peu de la Creu i que és inseparable del gest d'amor suprem del qui *estimà els seus fins a l'extrem* (13,1) perquè *ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels qui estima* (15,13).

Cada vegada que mengueu aquest pa anuncieu la mort del Senyor «fins que torni»: l'Eucaristia no és premi per a ja arribats a la meta sinó aliment de deixebles que pelegrinem cap a la meta. Amb avís pels qui compartim l'àpat eucarístic: si *mentre uns passen gana altres beuen massa, llavors ja no celebren el sopar del Senyor* (1Co 11,21).

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

▶ Salm responsorial (109)

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.»

Oracle del Senyor el meu Senyor: «Seu a la meva dreta, / i espera que faci dels enemics l'escambell dels teus peus.» R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat.» R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

▶ Lectura del libro de Génesis (Gén 14,18-20)

En aquellos días Melquisedec, rey de Salén, sacó pan y vino; era él sacerdote del Dios altísimo, y bendijo a Abrán diciendo: «Bendito seas, Abrán del Dios altísimo, que creó el cielo y la tierra, y bendito sea el Dios altísimo, que ha puesto en tus manos a tus enemigos». Y Abrán le dio el diez por ciento de todo.

▶ Salmo responsorial (109)

R. «Tú eres sacerdote para siempre a la manera de Melquisedec.»

Palabra del Señor a mi Señor: «Siéntate a mi derecha, / hasta que haga de tus enemigos estrado de tus pies.» R.

El Señor extenderá desde Sión / el poder de tu cetro: / domina sobre tus enemigos. R.

Contigo el poderío el día de tu nacimiento; / en las montañas santas, como el rocío, / te he engendrado en el seno de la aurora. R.

El Señor lo ha jurado y no se vuelve atrás: / «Tú eres sacerdote para siempre a la manera de Melquisedec.» R.

▶ Lectura del libro de la primera carta de San Pablo a los Corintios (1Cor 11,23-26)

Hermanos: Yo recibí del Señor lo que os he transmitido: Que Jesús, el Señor, en la noche que fue entregado, tomó pan, dio gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros; haced esto en memoria mía». Después de cenar, hizo lo mismo con el cáliz, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza sellada con mi sangre; cada vez que la bebáis, hacedlo en memoria mía». Pues siempre que coméis este pan y bebéis este cáliz anunciáis la muerte del Señor hasta que vuelva.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo Jesús se puso a hablar a la gente del reino de Dios y curó a los que lo necesitaban. Al caer el día se le acercaron los doce y le dijeron: «Despídelos para que vayan a las aldeas y caseríos del contorno a buscar alojamiento y comida, pues aquí estamos en descampado». Pero Jesús les dijo: «Dadles vosotros de comer». Ellos le dijeron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces. ¡A no ser que vayamos a comprar alimentos para toda esta gente!». Pues eran unos cinco mil hombres. Jesús dijo a sus discípulos: «Decidles que se sienten en grupos de cincuenta». Así lo hicieron, y dijeron que se sentarían todos. Jesús tomó los cinco panes y los dos peces, alzó los ojos al cielo, los bendijo, los partió y se los dio a los discípulos para que se los distribuyeran a la gente. Y todos comieron hasta hartarse. Y se recogieron doce canastos llenos de las sobras.